

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET WACHTEN MOE

blijspel in vier bedrijven

door

Raymond Willems

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2008
Nr.1889

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HET WACHTEN MOE* op te voeren moet de naam van auteur *RAYMOND WILLEMS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1991/220/6
ISBN 978-90-385-00713

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Raymond Willems
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES: (4 dames - 3 heren)

- * Meneer : rentenier.
- * Toon : zijn knecht.
- * Rachelle : zijn nicht uit de stad.
- * Tinneke : zijn buurvrouw.
- * Sofie : haar iets oudere zuster.
- * Désiré : beursspecialist
- * Juliette : zuster van Toon

DEKOR:

Het decor stelt de achterkant van twee degelijke en wat oudere huizen voor. Beiden hebben een terrasje. Er is een scheidingshaag tussen de twee tuinen. Terrasmeubeltjes en een paar bloembakken. Het huis van de dames Sofie en Tinneke ligt links en is vrolijker en levendiger. Het huis van meneer ligt rechts. Het is onverzorgd en slordig.

E R S T E B E D R I J F

(Toon komt holderdebolder het toneel op vanuit de achterdeur van zijn huis. Er vliegt hem een schoen achterna. Daarna komt meneer op.)

Toon : (Opgewonden en boos.) Ik ben het moe! Verstaat ge me? Ik ben het kotsbeu! Eén keer moet het genoeg geweest zijn. De knecht spelen, tot daar toe. Ik heb mijn leven lang niet anders gedaan en ik zal moeilijk anders kunnen. Werken voor een appel en een ei, dat is ook nog te verdragen. Ik heb geleerd met weinig tevreden te zijn. Maar voortdurend gekleineerd te worden en daarbij nooit een vriendelijk woord horen, dat is me te veel. Het is genoeg geweest! Ge zoekt maar iemand anders om uw grillen op bot te vieren.

Meneer: (Op zoek naar zijn schoen.) Ge meent het niet. Ik heb u toch niet geraakt.

Toon : Dat had er nog moeten bijkomen!

Meneer: (Heeft moeite om zijn schoen aan te doen.) Ge doet alsof het een moordpoging was.

Toon : Mijn adem stinkt. Mijn voeten rieken. Ik slurp als ik mijn soep eet. Zo kan ik u nog vijftig dingen opnoemen die u op de zenuwen werken. Ik blijf hier niet.

Meneer: Tja, tja.

Toon : Over het gevit op mijn werk zwijg ik dan nog. Waarom doet ge het, verdomme, niet allemaal zelf?

Meneer: Ik ben ziekelijk. Ik mag van de dokter absoluut niet werken.

Toon : Laat het dan voor één keer eens goed zijn als ik iets doe. Of betaal me tenminste een fatsoenlijk loon.

Meneer: Als ge over geld begint, word ik pas kregel.

Toon : (Helpt meneer met zijn schoen want die heeft er door gebaren op gewezen dat hij het niet alleen kan.) Ge hebt ook te weinig! Ge hebt ik weet niet hoeveel

eigendommen en uw kluis op de bank puilt uit van de aandelen.

Meneer: (Stampt zijn schoen aan.) Zuinig zijn, Toon. Ge weet nooit wat u te wachten staat.

Toon : Wat u te wachten staat? Zal ik u dat vandaag eens zeggen? Het ligt me al lang op de tong.

Meneer: Wat, Toon?

Toon : Wat, Toon! (Honend) Neen, u overkomt dat niet. Gij hebt geld en met geld kunt ge alles kopen. (Dreigend) Niet alles! Niet alles!

Meneer: Ik heb veel bereikt door mijn geld goed te beleggen.

Toon : (Even honend) Koop maar een mooi stukje grond langs de hoofdweg. Dan kan iedereen zien dat gij het gekocht hebt.

Meneer : Bouwgrond? Bouwgrond brengt niet genoeg op.

Toon : Bouwgrond? Een graf moet ge kopen. Twee meter bij zeventig centimeter. Groter hoeft het niet.

Meneer: Ik ben nog niet dood.

Toon : Goed zo! Hou vol! Rijke mensen sterven niet. Die hebben te veel werk om hun geld te beleggen. Die moeten stomme knechten hebben om hen als een stuk vuil te kunnen behandelen.

Meneer: Ge overdrijft geweldig!

Toon : Ge telt uw geld maar. Daar kunt ge u een aardig tijdje mee zoet houden. Ik blijf hier niet!

Meneer: En wie kookt voor mij? Wie doet mijn was? Wie onderhoudt mijn tuin? Wie doet de boodschappen? Wie maakt mijn bed op? Wie boent en stofzuigt?

Toon : Deed ik zoveel? Dat wist ik niet. Goed dat ge het mij eens zegt. (Het belt. Toon gaat naar binnen.)

Meneer: Misschien had ik me toch beter niet zo kwaad gemaakt. Als hij het deze keer maar niet te ernstig neemt. (Toon en Désiré op.) Aha! Meneer Désiré. Ben ik blij u te zien. Ik begon aardig ongerust te worden. Hebt ge de krant bij?

Toon : Hij heeft de hele tijd al over de krant lopen

zeuren. Ik mocht er geen kopen. Kranten kosten stukken van mensen!

Désiré : Ge staat er goed voor. De aandelen die ge vorige week gekocht hebt noteren achthonderd frank per stuk hoger op de beurs vandaag.

Meneer: Ik wist het! Ik wist het! (Telt op zijn rekenmachientje.) Zesennegentigduizend frank gewonnen!

Désiré : (Voorzichtig.) Die dertig Cobelca's! Ik had u nog zo gezegd ze van de hand te doen. Daar is iets mis mee.

Meneer: Gedaald? Zeg dat het niet waar is!

Désiré : Ze staan nog slechts op één derde van de vorige koers.

Meneer: Een ramp! Een regelrechte ramp! (Rekent) Dan verlies ik er honderdvijfenzeventigduizend frank aan!

Toon : Oei! Er zal deze maand weer geen geld over zijn om mijn loon te betalen.

Meneer: (Wanhopig) Dat verlies kom ik niet te boven. Waarom hebt ge ze niet op tijd verkocht? Wat komt er van mijn geld als ik niet op u rekenen kan?

Désiré : Ik heb u tijdig gewaarschuwd. Ge hebt me tegengehouden. Ik wilde ze verkopen.

Meneer: De krant! Laat zien! (Raadpleegt de krant) Het is niet te geloven! De schelmen! De bandieten!

Désiré : Niet te rap in paniek! We gaan dat weer goed maken Het is toch niet de eerste keer dat er eens iets misgaat. Dat is het risico van beleggen. Kijk eens hier. (Ze verdiepen zich beiden in de krant. Rekenen op het rekenmachientje en nemen nota's. Ondertussen gaat Toon door het poortje naar links. Hij neemt een mandje met groenten mee. Meneer en Désiré gaan pratend het huis binnen.) (Toon klopt op de achterdeur van het huis links. Tinneke doet open en Toon geeft zijn mandje af.)

Toon : Als ik hier niet eens kon langs komen, ik hield het geen dag langer meer vol.

Tinneke : Ruzie gehad?

Toon : De gierigaard! De geldwolf! Hij heeft me met een schoen bijna een bult op mijn hoofd gesmeten omdat ik deze nacht het licht in de voorkamer had laten branden.

Tinneke: Hoe is het mogelijk! Trek in een kopje koffie hier buiten? Dan vergeet ge eventjes uw miserie.

Toon : Gij zijt de zon in mijn leven. De bloem in mijn knoopsgat!

Tinneke : Ho maar! En dat allemaal voor een kopje koffie!

Toon : Koffie? Echte koffie? Mag dat van Sofie?

Tinneke : Ik heb een potje echte koffie gezet en daar gaan we samen hier buiten eens lekker van genieten. Trek u van Sofie maar niets aan. Ik ben te blij dat ge eens langskomt. (Zetten zich neer. Tinneke bedient. Ondertussen)

Toon : Rachelle komt op bezoek. Ik moet haar straks afhalen aan het station.

Tinneke: Dan mag de auto nog eens buiten komen vandaag?

Toon : Met de auto? Een auto rijdt niet zonder benzine en benzine kost geld!

Tinneke : Wat een gierigaard is die baas van u toch well!

Toon : Ik ben benieuwd wat die Rachelle nu weer van meneer zal weten los te peuteren.

Tinneke : Uit genegenheid komt ze niet.

Toon : Weet ge dat ze de vorige keer met de juwelen van mevrouw zaliger naar huis is gegaan?

Tinneke : Ze weet meneer om haar vinger te draaien.

Toon : Lekkere koffie! Dat doet deugd! De wereld zou schoon kunnen zijn als de mensen wat vriendelijker waren voor elkaar.

Tinneke : Ik ben toch blij dat ge komt! (Toon af. Terwijl Tinneke opruimt, komt Sofie uit het huis. Ze snuift met haar neus in de wind.)

Sofie : Weer koffie gemaakt en gedronken?

Tinneke : Ja, en? Stoort u dat?

Sofie : Slecht, heel slecht voor de bloedvaten en het hart. Ge speelt met uw leven.

Tinneke : Sofie! Eén kopje koffie!

Sofie : Ik ken u. Ge drinkt geen koffie zonder suiker en suiker, daar krijgt ge kanker van. Dat is bewezen!-
Heeft Toon die groenten gebracht?

Tinneke : Die kent wat van hovenieren! Kijk eens hoe mooi.

Sofie : Als hij de sproeistoffen kon laten! Spoel alles drie keer onder de kraan eer ge er iets van op tafel zet! (Beiden naar binnen.) (Meneer, Désiré en Toon komen naar buiten.)

Meneer : Toon, denk er aan, Rachelle afhalen aan het station.

Toon : Ja, meneer. Met de fiets, ik weet het, meneer.

Désiré : Aha, Rachelle komt nog eens over uit de stad? Dat hoor ik graag.

Meneer : Ge hebt een oogje op haar is het niet? Goed dat ze niet te dikwijls komt.

Toon : En niet te lang blijft. Ze eet te veel. Ze doet te veel licht aan. Ze zet de verwarming te hoog. Allemaal kosten, wat denkt ge wel.

Désiré : (Tegen meneer) Voor u is het een fijne afwisseling.

Meneer : Ze is mijn zoon in huis.

Toon : Een zoon die uitdroogt en verblindt.

Désiré : Is het niet de enige familie die ge nog hebt?

Meneer : Het is mijn nicht.

Toon : En erfgename.

Désiré : Ze zal rijk zijn.

Toon : Rijk worden als ... ze wachten kan.

Meneer : Rijk? Helemaal niet. Ze heeft heel weinig geërfd toen mijn broer gestorven is.

Désiré : Goed dat ze u heeft.

Meneer : Waarom?

Toon : Ja, waarom? Meneer gaat nog niet dood. Meneer gaat helemaal niet dood. Die heeft veel geld en dan sterft ge zo maar niet.

Désiré : Gij kunt u veroorloven om haar wat te verwennen.

Meneer : (Dromerig.) Ze kan heel lief zijn.

Toon : Totdat ze heeft wat ze moet hebben.

Désiré : (Gaat vertrekken.) Ge kunt nog nadenken over wat ge wilt doen met die belegging. De aandelen vliegen de deur uit Als ge een graantje wilt meepikken zult ge moeten vlug zijn. (Af)

Meneer : (Kijkt op zijn horloge) Zou het niet tijd worden, Toon?

Toon : De mensen gaan praten als ik Rachelle aan het station afhaal met de fiets. Ze zullen vragen : heeft meneer zijn auto niet meer?

Meneer : Daar stoor ik me niet aan.

Toon : Rachelle zal het niet graag hebben dat ze zo ver moet trippelen op haar hoge hakken. Ze zal kwaad zijn.

Meneer : (Tegen zijn zin) Hier, neem de autosleutels dan maar.

Toon : Eindelijk!

Meneer : Niet te hard rijden. De auto verbruikt dan te veel.

Toon : Ik zal de motor afzetten als we de helling van het station naar hier afrijden. (Af)

Meneer : Antwoorden kunt ge beter dan werken. (Ziet Sofie aan de overkant van de haag. Sofie die uit haar huis komt)

Sofie : Poes! Poes! Kom schatteke, kom vlug!

Meneer : Poes! Poes! Kom hier dat ik u op een pak rammel trakteer. (Tegen Sofie) Die smerige rotkat van u.

Sofie : (Ziet meneer over de haag) Wat scheelt er?

Meneer : Waarom houdt ge die stomme kat 's nachts niet in huis?

Sofie : Oei! Slechte dag vandaag.

Meneer : En slechte nacht. Uw katten hebben me belet te slapen door hun krols gejang. De volgende keer, ge zijt verwittigd, steek ik mijn tweeloop door het venster. In deze tijd van het jaar moet ge uw katten binnenhouden.

Sofie : Voor één keer!

Tinneke : (Op) Ruzie? Slecht gezind allebei? Wie heeft er gelijk?

Meneer en Sofie : Ik!

Meneer : Ik ben genoeg gestraft met zulke geburen. Mijn nachtrust ontnemen! Ik heb er recht op!

Sofie : Gebruik uw tijd om over uw aandelen te piekeren als ge moet wakker liggen. Gij kunt nog geld verdienen 's nachts.

Meneer : Precies alsof dat allemaal zo gemakkelijk is. Vandaag al weer een pak geld verloren.

Tinneke : En nu is het de kat geweest. Nu ge toch zo kregel zijt begin dan ook eens over onze noteboom die met zijn takken te ver over uw haag hangt.

Sofie : En die twintig centimeter te dicht bij uw hof staat.

Meneer : (Gretig) Ja, laat het ons daar eens over hebben. Wanneer doet ge er eens iets aan?

Sofie : Met die man is vandaag niet te praten.

Meneer : Ge vergeet de waterafloop van uw veranda. Al dat water loopt over mijn terras. En uw katten! Ge weet wat ik gezegd heb. (Het huis binnen)

Sofie : (Lacht) We weten hoe we hem op stang moeten jagen.

Tinneke : Als hij geld verliest, al is het maar één onnozele frank, dan is er met hem geen huis te houden. (Beiden af.) (Rachelle, Toon en Meneer komen uit het huis.)

Meneer : Zet u kind. Toon heeft nog wel een kopje koffie op het vuur staan.

Rachelle : Mag het een Colaasje zijn?

Toon : Veel te duur! Dat hebben we niet in huis.

Rachelle : Nog altijd zo spaarzaam, nonkeltje?

Meneer : Wie het kleine niet eert ...

Rachelle : Kan het er heus niet af. Wat doet ge wel met uw geld?

Meneer : Ik heb er geen te veel.

Toon : Eerder nog te weinig. (Sofie en Tinneke waren al even buiten. Nu van over de haag.)

Sofie : Weer eens durven overkomen, Rachelle?

Tinneke : Blij u te zien. (Hand geven over de haag.)

Meneer : Daar hebt ge ze weer. Op de loer gelegen achter de gordijnen gelijk altijd.

Rachelle : Ik had nonkel al te lang verwaarloosd.

Toon : Het geld was op.

Meneer : Toon, komt er nog wat van die koffie? Doe er de opgewarmde restjes van deze middag bij.

Toon : Opgewarmde kost. Ge zijt hier welkom, dat voelt ge met uw voeten.

Tinneke : Rachelle, ik zal een koud schotelje gereed maken. Kom bij ons eten.

Sofie : En wat babbelen over de stad.

Meneer : Toon, Toon, laat die koffie maar ; Rachelle eet hier niet.

Rachelle : Ge hoort het, ik heb niet te kiezen. (Toon en meneer naar binnen. Rachelle, Tinneke en Sofie eveneens.)

LICHTEN UIT. LICHTEN AAN. (Toon en Juliette op.)

Toon : Ge hebt het nu zelf gehoord. Kunt ge het geloven?

Juliette : Foei! Foei! U kwaad maken omdat de eitjes die ik breng niet dik genoeg zijn. Waarom legt hij zijn eieren niet zelf?

Toon : Als dat kon, hij zou het zeker niet laten. Hij zou ze nog verkopen ook!

Juliette : En gij houdt dat hier vol?

Toon : Het wordt me te veel. Daarstraks heeft hij me nog een schoen naar mijn hoofd gesmeten.

Juliette : Het is niet waar! Ge ziet wel, waart ge vroeger maar getrouwd. Zo een leven dat is geen leven.

Toon : Getrouwd? Vroeger? Mocht ik dat van u? Kan dat nu niet meer?

Juliette : Gij denkt er niet meer aan hoop ik.

Toon : Ik droom er van.

Juliette: Hou op!

Toon : Op een dag gaat ge bleek zien van het verschieten.

Juliette : Meent ge het? Wie begeert u nu ge u zo oud hebt laten worden?

Toon : Oud? Dat kan. Maar als ge geld hebt!

Juliette : Geld? Gij hebt geld? Ge doet me lachen.

Toon : Lach maar, dat is heel gezond.

Juliette : Broer, wij hebben nooit geheimen gehad voor elkaar.

Toon : Ge wilt zeggen : ge hebt altijd baas over mij gespeeld.

Juliette : Foei! Foei! (Trekt Toon op een stoel naast zich) Luister eens goed, broer, waarom komt ge niet bij ons wonen?

Toon : Wat ge nu zegt!

Juliette : Ja, waarom niet? Ge krijgt de grote kamer tegen de straat. Ge eet met ons mee. Ik doe uw was en iedere maand betaalt ge ons een stukje van uw pensioen? Dat zou toch heel fijn zijn? Wat denkt ge?

Toon : Dat ge tien jaar te laat zijt met dat prachtig idee. Ik heb andere plannen. Ik heb lang genoeg gewacht.

Juliette: Het oud zot is in uw hoofd geslagen. Dat kan niet anders. Wie is de gelukkige bruid? Ken ik haar?

Toon : Dat zoudt ge willen weten hé! Dan kondt ge daar nog eens een stokje voor steken.

Juliette : Vroeg of laat kom ik er toch achter.

Toon : Beter te laat dan te vroeg.

Meneer : (Op. Helemaal overstuur) Toon! Toon! Waar zit ge? Rap naar boven, naar de badkamer! Wat een ramp! Haast u dan toch, in godsnaam!

Toon : (Kalm) Vuur? Vuur in de badkamer?

Meneer : Geen vuur, een overstroming! Vlug! Vlug!

Juliette : Iets kapot? Een buis van de waterleiding gesprongen?

Meneer : (Wanhopig) Ik weet het niet! Ik weet het niet! Het is verschrikkelijk. (Valt in een zetel en veegt zich het zweet van zijn voorhoofd af.) Springt terug recht. Tegen Toon) Sta daar zo niet te gapen. Doe er iets aan!

Toon : Ik ga al. Het zal wel niet zo erg zijn! (Af)

Meneer : (Huilerig) Dat moet ge zien! Het water stroomt van de trap en het plafond lekt als een vergiet. Wat een vernieling!

Juliette : Dat hebt ge met een oud huis. Daar gebeurt zoiets gemakkelijk.

Meneer : (Klagelijk.) Rachelle moest ook een bad nemen! Wie neemt er nu een bad in het midden van de week? Ik zei het nog tegen haar : wacht tot zaterdag! Twee keer per week in bad is veel te kostelijk. De kosten! Wat zal dat kosten? Al die tapijten naar de droogkuis. De traploper afnemen, laten drogen en terugleggen. Het plafond herschilderen. Wat een tegenslag! Vroeger wasten wij ons één keer per week en dat was meer dan genoeg. Nu moeten ze hoognodig iedere dag in bad. Is dat nodig? Is dat absoluut nodig?

Juliette : Ge maakt het allemaal veel erger dan het is.

Meneer : Gij zijt niet in huis geweest! Het is een ramp zeg ik. Als de kalk van de zoldering lost dan moet dat ook nog hersteld worden. Wie gaat dat doen? En wat vragen die stielmannen van tegenwoordig per uur?

Juliette : Bedaar toch. Zoiets gebeurt al eens overal. Het is zeker niet plezierig.

Meneer : Het zweet staat in mijn handen. Ik heb er de bibber van op mijn lijf gekregen.

Juliette : Zet u neer. Zal ik u een glas water brengen?

Toon : (Op. Rustig) Het is al gedaan. Ik heb de hoofdkraan dichtgedraaid.

Rachelle : (Op) Wat is er hier toch aan de hand? Waar komt al dat water in de gang vandaan?

Meneer : Het is uw schuld. Gij hebt een bad genomen!-

Juliette : De badkamer schijnt onder water te staan.

Meneer : (Opspringend) De vloer! De tapijten! Het plafond! De muren! Alles drijfnat. Wie zal dat weer moeten betalen? Ik moet er toch maar weer voor opdraaien.

Toon : Een kraantje losgeschoten. Waarschijnlijk te ver opgedraaid. Het zal vlug hersteld zijn.

Meneer : Die schade! Onherstelbaar! En kostelijk!

Toon : Goed nat droogt goed, moet ge maar denken.

Juliette: De verzekering! Zijt ge niet verzekerd?

Meneer : De verzekering! Dat ik daar nog niet aan dacht!-

Toon, telefoneer meneer Désiré. Die brengt dat in

orde! (Toon en meneer naar binnen.) We zullen de schade hoog genoeg laten schatten, dan verdienen we er nog aan.

Rachelle : Een oud huis. Het zal met de dag nog erger worden.

Juliette : Wacht tot Toon er uit trekt. Dan wordt het pas erg!

Rachelle : Die laat nonkel niet alleen. Die blijven bijeen.

Juliette : Misschien! Misschien!

Sofie : (Van uit haar achterdeur op.) Wat een kabaal was dat toch wel?

Juliette : Een lek in de badkamer. Een beetje wateroverlast.

Tinneke : (Was Sofie gevolgd.) Meneer wordt oud! Tegenslag maakt hem heel vlug overstuur.

Sofie : Hij luistert niet naar goede raad. Als hij zijn voeding verzorgde zou hij zich veel fitter voelen.

Tinneke: Alweer dat stokpaardje van u. Sofie, gij zijt daar niet redelijk meer in.

Sofie : (Doceert) Als ge volgens de natuur eet, voelt ge u een gans ander mens. Dan werken uw hersencellen veel doelmatiger.

Juliette : (Voorzichtig tegen Tinneke) Vier eitjes deze week is meer dan genoeg zeker?

Sofie: (Bitsig) Het zijn er nog vier te veel! (Af)

Tinneke : Volle rijst, bonen, erwten, pekelseop. Het hangt me de keel uit! Bah, word ik dat moe!

Juliette: Het is wreed als ge alles wat lekker is zo aan uw neus moet laten voorbijgaan.

Tinneke : Een appelsien? Onnodig! Een stukje chocolade? Vergif! Een banaan? Ongezond! Tomaten? Zeer schadelijk mens! Ik word er nog ziek van. Ik ben het hier juist zo moe als Toon bij meneer. (Juliette en Tinneke af.) (Toon, Désiré, meneer rechts op vanuit hun achterdeur.)

Désiré : Het spijt me verschrikkelijk. Dat is geen geval voor de verzekering!